



מקור המאמר בזוהר פרשת ויקרא דף יח ע"א-ב
כח הקולות היוצאים מהשופר בכונה

רבי אבא אמר, כתיב (תהלים עה) **כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפְטֵת זֶה יִשְׁפַּיל וְזֶה יָרִים.** **כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפְטֵת זֶה יִשְׁפַּט, אֶלְמְלָא דָעֵבֶר דִינָא דִיְצָחָק,** **בָּאַתְּרָה דִיעָקָב שְׁאָרִי,** (ס"א ואטסי) **וְאַתְּכָסִי** (ס"א ואטסח) (ס"א ואטבסם) **תִּפְנָז,** **וְזֶה לְעַלְמָא דִיעָרָע בְּגִנִּיה, וְזֶה דְמָלָה,** (ישעה טו) **כִּי בְּאַשׁ יְיָ נִשְׁפְּט.** **וְזֶה הוּא אַתְּבָסְמָוִתָּא דְעַלְמָא.**

וּכְיוֹן דַעַל בָּאַתְּרָה דִיעָקָב, וְיַעֲקָב אֶחָד (ד"ג י"ג) **ע"ב בֵּיה, בְּדִין שְׁבִיךְ אֲשָׁא, וְאַצְטָנָנוּ גּוֹמְרִיה.** **לְפָרָנֶשׁ, דְתֹהֶה רְגִיזָה, וְחַגָּר וּזְיוֹן גְּרָמִיה,** **וְנִפְקֵד בְּרוֹגִזִּיה לְקָטָלָא לְבָנִי נְשָׂא.** **חַד חֲכִימָא קָם עַל פָּתָחָה, וְאֶחָד בֵּיה, אָמָר אֶלְמְלָא לֹא אֶחָד בֵּי וְאַתְּהָקֵפֵבִי, הָא קְטוֹלָא בְּבָנִי נְשָׂא אַשְׁתָּכָה.** **בָּעוֹד דְאַתְּהָקֵפּוּ דָא בְּדָא, וְאֶחָד דָא בְּדָא, אַצְטָנָן רְגִיזִיה עַל דְנִפְקֵד לְקָטָלָא.** **נִפְקֵד לְאוֹכָחָה, מִאן סְבִיל רְגִזָּא וְתוֹקֵפָא דִינָא דְתֹהֶה אָרֶב נְשָׁשׁ.** **הַיִּי אִמְאָה, דָא דְקָאִים אַפְתָּחָה.**

כֹּה אָמָר קְדֻשָּׁא בָּרוּךְ הוּא לִישראל, בְּנֵי, לֹא תִּדְחַלוּן, הָא אָנָּא קְאִים עַל פָּתָחָה, אֶבְלָל שְׁלָל אֶת הַרְגֵּז וְחַזְקֵק הַדִּין **כֹּה אָמָר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לִישראל: בְּנֵי, אֶל תִּפְחֹדֹג, הַרִּי אָנִי עוֹמֵד עַל הַפְּתָחָה, אֶבְלָל הַזְּקָרוֹן.**

רַבִּי אָבָא אָמָר, **כַּתוּב (תהלים עה) כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפְטֵת זֶה יִשְׁפַּט וְזֶה יָרִים.** **כִּי אֱלֹהִים שׁוֹפְטֵת זֶה יִשְׁפַּט, אֶלְמְלָא שְׁעֵבֶר הַדִּין שֶׁל יִצְחָק בָּمִקְומָם שִׁיעָקָב שְׁוֹרָה (וּנְרָפָא) וְהַתְּכָפָה (וּרְוחָץ) (וְהַתְּבָשָׂמָם) שֶׁם, אוֹרִי לְעַלְמָם שִׁיפְגָּשׁ בְּדִינָו.** **וְסֹוד הַדָּבָר - (ישעה טו) כִּי בָּאַשׁ הֵה נִשְׁפְּט.** **וְזֶה הַתְּבִשְׁמוֹת של הָעוֹלָם.**

וּכְיוֹן שְׁנָכְנָס לְמִקְומָו שֶׁל יַעֲקָב, וְיַעֲקָב אָזְחָז בּוֹ, אֲזִי הָאַשׁ שַׁוְּכָכָת וְהַגְּחָלִים מִצְטָנָנִים. **לְאָדָם שְׁהִי רְגִזָּה, וְחַגָּר וְשֵׁם עַלְיוֹן כְּלֵי זַיִן, וְיַצָּא מַרְגָּז לְהַרְגֵּג אַנְשִׁים.** **חַכְמָמָה אָזְחָז עַל הַפְּתָחָה וְאָזְחָז בּוֹ.** **אָמָר: אֶלְמְלָא לֹא הַחֲזִיק בֵּי וְתָפֵס אָוֹתִי, הַרִּי הָיָה נִמְצָא הַרְגֵּג שֶׁל אַנְשִׁים.** **בָּעוֹד שְׁהַחֲזִיקוּ זֶה בָּזָה וְאָזְחָז זֶה בָּזָה, הַצְטָנָן רְגִזָּה עַל שְׁזִיצָא לְהַרְגֵּג.** **יַצָּא לְהַכִּיחַ - מֵסּוּל אֶת הַרְגֵּז וְחַזְקֵק הַדִּין שֶׁל אֶתְהוּ אָדָם? הַיִּה אָוֹמֵר, זֶה שְׁעַמְד עַל הַפְּתָחָה.**

בַּיּוֹם הַזֶּה וְתַנּוּ לֵי כַּח. בַּמָּה? בְּשׁוֹפֵר. שֶׁאָמַג נִמְצָא קֹול הַשׁוֹפֵר כְּרָאוִי וּמִכּוֹנִים בּוֹ לְמִטָּה, אֲוֹתוֹ הַקּוֹל עֹלָה, וּבוֹ מִתְעִטרִים הַאֲבוֹת, וּעוֹמְדִים בְּמִשְׁפְּנוֹ שֶׁל יַעֲקֹב. וְלֹכְן צָרִיךְ לְהַזְהָר בְּשׁוֹפֵר וְלֹדֶעתָא אֲתָא אֲוֹתוֹ הַקּוֹל וְלֹכְן בּוֹ.

וְאַין לְךָ קֹול בְּשׁוֹפֵר שֶׁלָּא עֹלָה רְקִיעַ אֶחָד, וְכָל אֲוֹתָם הַאֲוֹכְלּוֹסִים שֶׁל אֲוֹתוֹ רְקִיעַ, נוֹתְנִים מִקּוֹם לְאֲוֹתוֹ קֹול. וּמָה אָמְרִים? (וַיָּאֹל בְּ) וְה' נָתַן קֹולוֹ לִפְנֵי חִילוֹ וְגַוּ. וּעוֹמֵד אֲוֹתוֹ הַקּוֹל בְּאֲוֹתוֹ הַרְקִיעַ, עַד שְׁבָא קֹול אַחֲרָה, וּנוֹעַדוּ (וְהַתְּעוּרוּ) יְחִילוּ, וּעוֹלִים בְּזֻוג לְרְקִיעַ אַחֲרָה. וְעַל זֶה שְׁנִינוּ, יִשְׁכַּן קֹול שְׁמַעַלה קֹול, וּמָה הַוָּא? אֲוֹתוֹ הַקּוֹל שֶׁל תְּקִיעָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁלִמְתָּה.

וְכִיוֹן שְׁמַתְּחֶבְּרִים כָּל הַקּוֹלוֹת הַלְּלוֹ שְׁלִמְתָּה וּעוֹלִים לְאַוְתָּה רְקִיעַ עַלְיוֹן שְׁהַמֶּלֶךְ הַקְדּוֹשׁ שׂוֹרָה בּוֹ, מִתְעִטרִים (נוֹעֲדִים) כֶּלֶם לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, וְאַזְכָּבָות עַולִּים,

וְמִתְתַּקְּנוּ.

אָזְדְּרוֹזָו בְּהָאִי יוֹמָא וְהָבָו לֵי חִילָּא. וּבָמָה. בְּשׁוֹפֵר. דָּאִי אַשְׁתַּבְּחַה קֹול שׁוֹפֵר כְּדָקָא יִאָוֶת, וּמִכּוֹנוֹגִי בֵּיהֶ לְתַתָּא, הַהְוָא קָלָא סְלִיק, וּבֵיהֶ מִתְעִטְרִי אַבָּהָז, וּקְיִימִי בְּמִשְׁבְּגִיהֶ דִּיעַקְבָּ. וְעַל דָּא בְּעַי לְאַזְהָרָא בְּשׁוֹפְרָא, וְלִמְנְדָע בְּהַהְוָא קָלָא וְלִכְזּוֹנָא (בֵּיהֶ).

וְלִית לְךָ קָלָא בְּשׁוֹפְרָא, דָּלָא סְלִיק רְקִיעָא חָד. וּכְלָ אַיְנוֹ אַוְכְּלוֹסִין דְּהַהְוָא רְקִיעָא, יִהְבִּין אַתָּה לְהַהְוָא קָלָא, וּמַאי קָא אַמְּרִי. (וַיָּאֹל בְּ) וַיְיַי נָתַן קֹולוֹ לִפְנֵי חִילוֹ וְגַוּ. וּקְאִים הַהְוָא קָלָא בְּהַהְוָא רְקִיעַ, עַד דָּא תַּחַתְּיַי קָלָא אַחֲרָה, וְאַתְעַתְּדוֹ (ס"א וְאַתְעַתְּהוּ) פְּחַדָּא, וּסְלִיקִין בְּזַוְּגָא לְרְקִיעָא אַחֲרָה. וְעַל דָּא תְּגִינְנָה, אַיתָּה קֹול דָּסְלִיק קֹול, וּמַאי אִיהָוּ. הַהְוָא קָלָא דְּתַקְיִיעָתָא דִּישְׁרָאֵל דְּתַתָּא.

וּכִיוֹן דְּמִתְחַבְּרֵן כָּל אַיְנוֹ קָלִין דְּלִתְתָּא, וּסְלִיקִין לְהַהְוָא רְקִיעָא עַלְאָה דְּמַלְכָא קְדִישָׁא שְׁאָרִי בֵּיהֶ, מִתְעִטְרֵן (ס"א מִתְעַתְּדוֹ) בְּלָהּוּ קָמִי מַלְכָא, וּכְדִין כּוֹרְסּוֹן רְמִי וּכּוֹרְסִיא אַחֲרָה דִּיעַקְבָּ קָאִים וְאַתְּקָן.

עַל דָּא אַשְׁבַּחַנָּא בְּסִפְרָא דָרְבָּה הַמְנוֹנָה סְבָא, בְּאַיְנוֹ צְלֹוְתִּי דָרָאשׁ הַשְׁנָה, דְּהַוָּה אָמָר,

וְכֹפָא אַחֲרָה שֶׁל יַעֲקֹב עוֹמֵד וּמִתְתַּקְּנוּ.

וְעַל זֶה מְצָאנוּ בְּסִפְרָו שֶׁל רְבָה הַמְנוֹנָה סְבָא בְּאַוְתָן תְּפִלּוֹת שֶׁל רָאשׁ הַשְׁנָה שְׁהִיא אָמָר,

צְלָוֹתָא וּכְלַ שׁוֹפֵרָא (דְּהַהְוָא קֹול) **דְּאָפִיק הַהְוָא זְבָאָה,**
דְּאָשְׁתְּבָח מְרוֹחִיה וּמְגַפְּשִׁיה בְּהַהְוָא שׁוֹפֵרָא,
דְּהַהְוָא קֹול סְלִיק לְעִילָּא. וּבְהַהְוָא יוֹמָא קִימִין
וּמְשַׁתְּבָחִי מַקְטְּרָגִין לְעִילָּא. וּבֶד סְלִיק הַהְוָא קָלָא.
דְּשׁוֹפֵרָא, כְּלָהו אַתְּדָחִין קִמִּיה, וְלֹא יְכַלֵּין לְקִימִיא.
זְבָאָה חִילְקִיהָוּן דְּצָדִיקִיהָ, דִּידְעַיּוּן לְכֻוֹנָא רְעוּיתָא
לְקִמִּי מְאִירִיהָוּן, וִידְעַיּוּן לְתָקְנָא עַלְמָא בְּהָאִי יוֹמָא,
בְּכָל שׁוֹפֵרָא. וְעַל דָּא בְּתִיב, (תהלים פט) **אֲשֶׁרִי הַעַם**
יוֹדְעַי תְּרוּעָה. יוֹדְעַי, וְלֹא תְּזַקְעַי.

כתוב, (תהלים פט) אֲשֶׁרִי הַעַם יוֹדְעַי תְּרוּעָה. יוֹדְעַי, וְלֹא תְּזַקְעַי.

התפלה וקול השופר (שאותו קול) שמוציא אותו הצדיק, שפמצא מרוחו ונפשו באותו השופר של אותו הקול שעולה למלחה. ובאותו יום עומדים ונמצאים מקטרגים למלחה. וכשעולה אותו קול השופר, כלם נדחים לפניו ולא יכולים לעמוד. אשרי חלוקם של הצדיקים שיודעים לבינו את הרצון לפני רבונם ויודעים לתקן עולם ביום זהה בקהל שופר. ועל זה כתוב בקהל שופר.

ספר אור זהר (עמוד 394)

ואנו התוכחה צרייך להיות בוזירות הקבוד של השומעים, כאמור בשער הפסוקים פרשת חי' שורה על פסוק 'בא ברוך שם' כתוב: כי בשערם זכריו הנביא ממעל לעם (דברי הימים ב' כ"ד) וחרף וגדר את כלות ישראל, ואמר להם למה אתם עוברים את מצות השם וכו' כי עבתם את השם וכו', והנה אביה בן רחבעם, שהיה מלך בן מלך, וחרף את ישראל על שעשו את העגלים בירבעם, נענש, כמו שבתו (דברי הימים ב, י-כ) "וַיַּגְּפַרְתָּו הַשֵּׁם וִימְתָּ", אף על פי שהיה בדין וכו'. וכן ישעה הנביא שיטkol במשה, על שאמר "וַיִּתְהַזֵּד עַם טָמֵא שְׁפִתִּים" נהרג על ידי מנשה באותו מיתה רעה משנה בנו רודע (יבמות מ"ט), ולכנו נהרג זכריו על ידי יואש המלה, ויעז שטרף את ישראל באמור, אחר כד נתגלה בשמייה ואבטילו שמי גרים מבני סנהדרין, והפכו ההוא אשר בימייהם מרפאם ואמר להם ילו בני עממיא לשולם (וומא ע"א). עד כאן משער הפסוקים.

ובריעיא מהימנא פרשת קדושים דף פ"ה: כתוב וזה לשונו: מפני ולהלהה ולא תשא עליו חטא, דבר אחר ולא תשא עליו חטא דהא בין נ"ש אוכח לחבריה, ואזדמן לאוכחהליה באתגלא, לא יסלק קמיה ההוא חוכה דעתיך, דאסטר להה ודאי, אלא ימא סתם, ולא יסלק עליו ההוא חoba באתגלא, ולא ירשום עליו חoba, רקDSA בריך הוא חס על יקרה נ"ש, אפילו בחיביא. עד כאן יצא לנו מזה כי התוכחה צריכה להיות בדברים רפים וברחמנויות ובדרך נסתור, כדי שהדברים יישו רשם, וחלילה להזכיר בביבונות ולנכחות, כי מלבד אשר הדברים לא יעשו רשם יש אסור בדבר. על כן חוכה מטלה על גבאי היישבות והחכמים להשתדל ולעשות תקונים בכדי שתתקיים מצות התוכחה בכלל מקומות, בפרט בהמושבות אשר הם סביבות ארץ ישראל, שהמה בצאן אשר אין להם רועה, אינם בזיות מי שמורה בני אדם אל הרוך התוכחה ומישרים אל עבودת הבורא שוכנותו נכפלות בעבור זכויות בכל הימים ובכל הזמנים, במובהה בילוקט במאמר רבי יותנן, יען שם: ובודאי כי גבאי היישבות נשם עליהם יתיו מבעים מצוה רפה בו וצריכים לעזר להתקדם המתנדב לлечת איזה שבועות بعد תקון בזה, כי מלבד שלא יחסרו לו מהסקתו, אלא צרייך להוסיף לו עבור הוצאה הרקה, ולא יהא מפל על בעל המושבה כדי שלא יחסר בבודו בעיניהם, ורבינו יעשו רשם, וכי לרבעין.